

O Tinto de Cela había ser femia,
pois nacera dun suspiro
mo monte do Castelo.

O Tinto de Cela houbo ser femia,
porque Cela foi sempre
sufrida muller traballadora, esperanzada.

O tinto de Cela sempre foi femia;
foi o seu mozo amente
o cabaleiros Oucéano galante.

Por iso medrara cara os arreáis;
porque tumbados, xuntos
o mar e a femia tinta,
gustaron sempre de soñar
futuros incertos e apaixonados,
no infinito sempre fitando as estrelas.

Rubén Bastón Meira

TINTA FEMIA

Paixón atlántica da cor do sangue

Naceu coma suspiro
entre as rochas dos Castelo,
e medrou cara o Atlántico,
sempre, fitando as estrelas.

Estendeu as súas bágoas
de adolescente soñadora
nos campos dun Outono,
(eran mananciais alimoados
de amargo esperanzado),
e froleceu en alegría
unha húmida noite de primavera.

Estouparon as FIDES
da súa femineidade,
(nacera, cal suspiro,
de entre as rochas do Castelo),
e terras de marrón profundo,
carballo claro, prometeron confiadas
boas vides namoradas.

E medrou cara o Atlántico
fitando as estrelas
Semellou bicalas cando o amor
truxo un neno da cor do sangue;
uvas de corazón apaixonado.